

ВЕЛИМИР ПЕТРОВ
ЗЛАТНА ЕСЕН ЗЛАТНИ
ЛИСТИ РОНИ
ЛИРИЧНО ОТКЛОНЕНИЕ

chitanka.info

Есента е златна; градът — северен; държавата — наша; булевардът — крайбрежен; отсреща е друга държава; помежду е плавателна река — не е важно коя.

Вървим си — с една мечтателна съчитателка на елитни текстове и ни е едно хубаво, поетично-приглушено; демисезонните ни обувки меко контактуват о току-що окапалите, още девствено ненастъпвани златни листи; а те шумулкат гъвкаво и ухаят на спомени разни!

Това, горното — относно току-що окапалите златни листи, с червени, до ръждиви жилчици, поръсени с девичи интимни лунички и

дискретни водни знаци; а за току-що окапващите: някои валсират низходящо-спираловидно, като рейтинг на правителство; други — хванати за дръжжици репетират етюд за крехки балетни лебеди; трети — привидно хаотично се целят в контейнерни търсачи на златно и друго руно.

— О, съчитателко! — казвам с най-романтичното си пресъхнало по разни причини гърло, докато съвсем случайно невинно масажирам хладното и кутле, ведно с безименния. — Да знаеш, как ми се страшно прииска да напиша симфония или соната, най-паче — оратория! На съвременна тема! С това настроение! За начало — адажио-бавно, на плавния ни ход по булеварда и куието — спокойно на меката есен; преминава в модерато-умерено, на зараждащо се предчувствие; прокрадва се скерцо-бързо, весело...

— Ооо! — поема и съчитателката ми. — И палави ранобудни домакини, с пъстри пенъоари, грациозно-леко, нежно насमितат листата, напалват камарите; пращи огънят фуокозо-с жар, пламенно; разнася благоухания на източни подправки и мечти несбъднати, за приказни страни зад девет морета; а богатата на фосфор пепел, за китните си градинки...

— Забръй, ма како! Опщина нище палим огин! — вметна некъпаното гномче с присаден отляво мобифон, пръкнало изпод лакътя ми. — Бате, шъл' мъ земиш за чалгаджи-музикант, свирим псолютно!

— Аде, стартирай програм'та, бе! — гракна форте-силно, понекъпаното му подобие в кариран марков балтон — трета употреба.

И произлезе Чудо! На авансцената-предната част, влетя пъстра дамска масовка от влашки циганки, интерджипсита и местни ромки в шарени одежди. Завихриха се пендари, плитки, джувки, гerdани, елечета. Изпълняваха танц за метла и фараш-лопата за смет. По петите им граве-бавно, тежко боботеше огромна пътностроителна фадрома; пълнеха кофата ѝ със златни листи, от ония — дето ги златна есен рони. Зад тях — гerdан от самосвали чинно чакаха фадромата да дигне тремоло-с вибрации товара и да го стовари грандиозно-величествено в бронираните сандъци...

Програмата „За чист град“ беше стартирала фортисимо-много силно и ад абсурдум-до безсмислие, до глупост.

— Щеше да стане симфония или соната, най-паче оратория, но не познавам всички ноти! — рекох глисандо-плъзгайки се по омърляните, затъпкани листи. Богата държава — мощна боклук програма!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.